

Редакційне

Недобрі часи походять від людей. Добрі часи - від Бога

Св. Августин, каже: *“Часи - це ми! Ми творимо часи!”* В дійсності, нема лихих часів, тільки люди можуть бути лихі й від них залежить чи часи лихі (люди їх заколочують і роблять недобрими). Від Бога приходять тільки добрі часи.

Людина є паном світа, який у собі добрий і тільки вона його зберігає добрим або робить недобрим.

Покликана Творцем, щоб провадити земським створіннями, вона його творить, перетворює і над ним володіє, вона спроможна його покласти на службу добра або зла. Тому, якщо у світі є зло, то знак, що його хтось там

посіяв, бо зло само зі себе не родиться; коли є ненависть, то хтось насаджує її у світі; коли криза, то хтось її спричиняє.

Тому понад 2000 років, з приходом Божого Слова на землю, з його ділом відкуплення страстю, смертю і воскресінням, повстало на світі християнство на те, щоб кинути нове світло на всі справи тих лихих часів, що їх людина спричинила своїм непослухом. Часом не провадить якась невидима сила, незнаний механізм, але ним провадить людина. А людина в останніх часах, вже від понад 2000 років, є під проводом Ісуса Христа, Царя всіх віків, який своїм

Редакційне

воскресінням показав, що він початок і кінець, що він Вічний, Альфа й Омеґа.

“Христос вчора, сьогодні, початок і кінець. Альфа й Омеґа”. Він віддав своє життя за життя світу, він воскрес і показав, що він є володар всіх часів.

Християнин покликаний, щоб нести у світ світло воскреслого Христа. Не може він страхатися, що часи будуть лихі. А якщо вони являються лихі, то через людину лихо бере верх. Християнство, яке зродилося з днем воскресіння Христа покликане до того, щоб з Христом не дозволити, щоб часи були лихі. Коли люди будуть добрі, тоді й часи будуть добрими.

Христос показав своїм воскресінням, що Він вчора й сьогодні, початок і кінець, Альфа і Омеґа. До нього належать часи й вічність. Слава й влада на віки віків! Амінь.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Editorial

O homem faz maus tempos. Cristo traz renovação dos tempos

Santo Agostinho diz que não existem tempos maus: *«O tempo somos nós! Nós é que fazemos os tempos!»* O homem, sendo dono das criaturas, faz o tempo ficar bom ou mau, propício ou adverso. É como a água, em si insípida, mas se transforma em doce ou amarga conforme a vontade de quem a manipula.

O homem foi criado para dominar o mundo e é ele que o faz ser bom ou mau. Foi chamado para tomar conta das criaturas, ele injeta nelas a sua força, não é escravo mas dono das criaturas. Ele as cria, transforma e domina. Se no mundo existe o mal, alguém o semeou, porque o mal não nasce por si; se existe o ódio, é sinal que há gente que odeia; se existem crises, alguém é a causa.

O cristianismo veio projetar nova luz sobre o problema. Os tempos não são regidos pelo mecanismo dos acontecimentos apenas, mas estão sob o domínio do Cristo Jesus, Rei dos séculos que pela sua obra da salvação, pela paixão, morte e ressurreição provou que pode transformar para o bem qualquer mal. Ele transformou em graça o pecado, oferecendo perdão, transformou em vida a própria morte.

«Cristo ontem e hoje, Princípio e Fim, Alfa e Omega».

Com Cristo, o cristão é o portador da força vitoriosa de Cristo. Isto não significa que esteja isento de sofrer, mas, sim que o próprio sofrimento traz em si o seu antídoto, pois foi transformado por Cristo em penhor de glória eterna. O cristão jamais pode capitular diante das dificuldades.

Sede bons, e os tempos serão bons!

Intenção pela Evangelização

Os sacerdotes na sua missão pastoral

Para que os sacerdotes que vivem o seu trabalho pastoral com dificuldade e na solidão se sintam ajudados e confortados pela amizade com o Senhor e com os irmãos.

A intenção missionária deste mês trata da solidão em que o sacerdote se encontra e convidam-se fiéis leigos para prestar apoio e cultivar relacionamento familiar com ele para que se sinta bem dentro da sua comunidade.

No passado havia grande consideração, prestígio e veneração pelo sacerdote; agora ser padre não conta, e ele se torna algo a ser excluído.

Ser sacerdote muitas vezes é uma vida marcada por algum componente de solidão. Especialmente hoje, com as igrejas esvaziando em muitos lugares do mundo, sua figura é desgastada e até ridicularizada, e com a própria escassez de vocações, um sacerdote sente-se sozinho e até abandonado.

Não seria o momento dos leigos, e de uma maneira especial os membros do Apostolado de Oração considerarem que a vida e vocação dos padres também é assunto seu?

“Há uma certa solidão que o sacerdote tem de assumir; é preciso uma certa separação para continuar se doando. Mas a essa separação sacerdotal se somam os isolamentos impostos pela sociedade moderna, em que a pressa, a diversidade de ocupações conduzem a uma vida sem raízes e sem qualidade de relações sociais.

O risco de uma solidão mais forte é que ela pode se tornar uma patologia que nos isola o padre tanto de Deus como dos demais, e também deles mesmos.

A separação que o sacerdote acaba tendo do mundo não pode se tornar um isolamento sofrido, um abandono.

“Vivemos hoje uma etapa em que ser padre não conta, ele se torna algo a ser excluído.

Nas próprias comunidades cristãs muitas vezes se dá um certo desafeto com

Intenção pela Evangelização

os sacerdotes.

Seria um dos campos importantes do Apostolado da Oração oferecer seu serviço, ajuda, amizade, compreensão para com os sacerdotes para que se sintam membros de uma família unindo todos leigos e sacerdote com laços de sincera amizade e espírito de compreensão.

Uma dos importantes ações do Apostolado da Oração é servir de apoio na pastoral e também na vida do dia a dia do sacerdote. Em primeiro lugar, os membros do AO devem cultivar e promover o respeito e a valorização do trabalho do sacerdote. Hoje, nas comunidades cristãs muitas vezes se dá um certo desafeto com os sacerdotes. Há pessoas que vão à igreja como se fossem ao supermercado, como se o padre oferecesse alguns produtos sagrados. Elas se esquecem que o padre também é uma pessoa, que precisa de atenção, precisa uma contribuição da parte dos fiéis para exercer seu serviço na paróquia.

Pensa-se pouco sobre a humanidade dos sacerdotes. É através da humanidade do sacerdote, com suas virtudes e suas limitações, Cristo vai santificar o povo.

Inclusive entre os próprios sacerdotes, em algumas ocasiões fica difícil colocar em prática o ideal da fraternidade e viver em comunhão. Às vezes se come comendo mesa, e não há conversa, cada um está mergulhado em seus próprios problemas, em seu mundo.

Todas as pessoas, leigos e padres não nasceram para a solidão, pois se assemelham ao seu Criador, que é comunhão de três Pessoas, portanto, seus corações não devem ceder à solidão.

Não só a solidão leva à depressão, mas a solidão que encontra uma alternativa: o dinheiro e sua avareza, a luxúria e sua chantagem, o poder e sua ansiedade. Isso acontece com qualquer pessoa e também na vida consagrada e sacerdotal. E se o sacerdote não encontra amizade e apoio entre seus fiéis, vai procurá-la se dedicando a essas coisas que é a sua missão.

Exigem-se sacerdotes santos. Mas a santidade é dever de todo cristão e portanto, ao querer ver sacerdotes santos, todos devem exigir e esforçar-se por essa santidade. E isso seria um vasto campo das atividades dos membros do Apostolado de Oração. Trabalha-se em benefício do bem material e social da Igreja, mas não se deve esquecer o apostolado, isto é, o trabalho no campo da santidade com exemplo de vida, incentivos, bons exemplos, convites, visitas com espírito de promover a santidade entre o povo.

Membros do Apostolado de Oração, sejam companheiros, mais irmãos do sacerdote para que a todos ajude.

Para isso nós fomos criados. Para isso fomos enviados. Somos imagem de Deus na amizade e no amor, para isso assumimos os deveres da irmandade do Apostolado de Oração.

Намірення за Євангелізацію

Священик в його пасторальній місії

Щоб священики, які виконують свою пасторальну місію в труднощах і в самотності приймали й відчували поміч й приязнь з Богом і з братами.

В місійному наміренні на липень йдеться про відношення вірних мирян до священиків, які часто почуваються далекі від народу й осамітнені і запрошує вірних давати їм підтримку й солідарність, щоб вони добре й щасливо почувалися в своїй спільноті.

В минулих часах священики зазнавали пошану, а сьогодні бути священиком це в якійсь мірі бути відчуженим й часто співжити з негативним поняттям між народом.

Священство дуже часто позначене самотністю. Особливо в сьогоднішніх часах коли в багатьох місцевостях церкви порожніють і особа священика не зазнає належної пошани а нераз і погорджена. Також через брак покликань до священничого служіння священик почувається самотній й опущений. Тут важне, щоб миряни, а головно члени Апостольства Молитви застановилися над тим й усвідомилися, що справа життя священика й справа покликань до священства це також їхня справа.

Стати священиком це бути готовим нераз згоджуватися зі самотністю і треба бути свідомим, що для священика потрібна свого роду сепарація від народу, щоб могли належно виконувати свою службу. Але попри цю, свого роду сепарацію, долучуються відчуження накладене суспільністю, а часто й самі пасторальні обов'язки зроджують потребу самотності й свого роду віддалення, щоб бути готовим на службу в усіх потребах вірних.

Небезпека такого більшого осамітнення може й стати небезпечним і

Намірення за Євангелізацію

ізолювати священика від інших, а то й від себе самих. Свого роду його віддалення а від світу не повинно довести до того, щоб він почувався відкинений і далекий від народу. Нині існує свого роду переконання, що бути священиком це бути чужим для народу, а навіть і деколи серед спільноти де священик працює існують свого роду ураза до його особи й покликання.

Тут є велике поле праці для Апостольства Молитви давати підтримку, співпрацю, поміч, приязнь, виявляти виrozumіння супроти особи й праці, щоб вони почувалися членами одної родини в злуці мирян і священика щирою приязню.

Одне з важливих завдань Апостольства Молитви це бути підтримкою в пасторальній праці священика й також в його щоденому житті. В першій мірі члени Апостольства повинні плекати пошану до його особи й солідарність з його працею. Часто знайдемо вірних, які йдуть до церкви неначе до маркету, щоб собі щось духовного взяти, а забувають, що вони повинні до церкви й до служителів церкви щось пожертвувати від себе.

Мало думається про священика як людину з недосягненнями й блудами. Й тут потрібно давати підтримку для нього, мали виrozumіння.

Не без того, що навіть і між самими священиками покласти в практику спілкування й спільну виміну думок через надмір і різnorodність праць, які завжди вимагають від них бути наготовів на всі потреби народу й вони нераз живуть у своєму світі, далекі від народу й далекі від співтоваришів.

Кожна людина й в тому священик не народилися для саmітності, всі уподібнюються до свого Творця який творить спільноту Пресвятої Трійці й тому не можна піддаватися саmітності, яка веде до депресії, а депресія відхиляє людину від її властивого призначення й веде до інших зацікавлень, які часто не є згідні з покликанням особи. Коли священик не буде мати підтримки й приязні з своїми вірними, легко може занедбувати свої обов'язки й віддаватися зайняттям незгідним з його покликанням і призначенням.

Вимагається священиків святих. Але до святости покликані всі й тому всі повинні старатися йти разом зі священиком до святости, заохочуючи себе взаємно до того. І це було би важне й широке поле праці Апостольства Молитви. Працюємо для більшення наших матеріальних дїбр, але про духовні не можемо забувати й себе взаємно до того заохочувати.

Члени Апостольства Молитви, будьте близькими друзями священика який працює для вашого духовного добра, спомагайте його вашою солідарністю, вибачливістю і приязню.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Presença de Jesus na vida

1. Tema: O nosso dia é vivido ao lado de Jesus

2. Acolhida

Acolher os adolescentes na porta da sala com as boas-vindas;

3. Organizar a sala para o Encontro com:

Material: Procurar imagens de convivência dos adolescentes: no almoço, fazendo caminhada, momentos na escola, orações em família e na Igreja.

4. Objetivo do Encontro

Apresentar ao mejista o segundo momento de oração, mostrando que Jesus é amigo, quer nos encontrar e dialogar conosco durante o dia.

5. Oração inicial

Senhor Jesus, obrigado por tua amizade. Dá-nos a graça de encontrar-te durante o nosso dia, saborear tua preciosa amizade e compartilhar contigo nossas tristezas e alegrias. Amém.

6. Partilhar os compromissos ou tarefas vivenciadas durante o mês

7. Palavra de Deus

Texto para aprofundamento do tema
Lc 24, 28-31 – Fica conosco Senhor!

8. Aprofundamento do tema

A CAMINHO DE EMAÚS

Os discípulos a caminho de Emaús não perceberam a presença do ressuscitado naquele homem que caminhava com eles. Eles estavam por demais preocupados com os últimos acontecimentos de modo que nem perceberam que o personagem número um dos acontecimentos dos últimos dias estava bem ali do lado

MEJ

deles. *“Fica conosco, pois já é tarde e a noite vem chegando!”.*

Quantas vezes, caminhamos sem rumo, sem motivação e no declinar do dia, sentimos cansados, desanimados, sem nenhuma perspectiva de dias melhores.

Quando a nossa vida perde o sabor, quando nossos passos não nos levam a lugar nenhum, é sinal de que não estamos reconhecendo a presença de Deus em nossa vida, de que está nos faltando algo imprescindível, o alimento vital que nos devolve a alegria de viver, que nos mantém de pé nos vendavais da vida, que é a fé!

A fé nos motiva nos dá energia, vitalidade, nos devolve a esperança que o sofrimento insiste em roubar de nós.

O evangelho de hoje, narra a história de dois discípulos, que não vendo mais razões para permanecerem em Jerusalém, após a morte de Jesus, decidem voltar para Emaús.

Tristes e amedrontados com tudo o que acontecera com o Mestre, a quem eles haviam depositado o destino de suas vidas, estes dois discípulos tomam o caminho de volta ao povoado de Emaús, carregando consigo um Jesus morto, o que os impediu de enxergar de imediato, o Jesus vivo que caminhava com eles.

Enfraquecidos na fé, eles haviam perdido a esperança muito rápido, dando a entender de que não haviam confiado no que Jesus lhes havia dito pouco antes de sua morte: *“O filho do homem vai ser entregue nas mãos dos homens. Eles o matarão, mas no terceiro dia ele ressuscitará” Mt: 17, 22-23.*

Nós também, às vezes somos assim, nem sempre confiamos no que Jesus nos diz, nem sempre O enxergamos junto de nós.

Os discípulos de Emaús, só reconheceram Jesus, no momento em que Ele parte o pão. Foi a partir deste instante, que os seus olhos se abriram e eles puderam vivenciar a alegria da ressurreição de Jesus, tornando em seguida, mensageiros desta Boa Notícia: Jesus Cristo ressuscitou! Ele vive entre nós!

Outra coisa que nos chama a atenção nessa história é que esses dois homens só tiveram a oportunidade de mudar de rota e de reconhecer a Jesus porquê tiveram três atitudes:

1ª - Convidaram Jesus para entrar na casa deles.

2ª - Deixaram Ele assumir a posição de anfitrião e celebrar a ceia.

3ª - Voltaram para Jerusalém correndo.

9. Dinâmica

Descrever brevemente algumas atividades comuns durante o dia do mejista – aula na escola, brincar, almoçar, caminhar, fazer as tarefas de casa, ir à Missa, mostrando o cartaz correspondente. Colocar sobre a mesa uma pilha de cartazes com o desenho de cada atividade. Pedir para que cada um reflita durante cinco

MEJ

minutos sobre quais momentos do dia costuma voltar-se para Jesus, fazer uma pausa e orar, pensar nele.

Terminado o tempo, pedir que cada um pegue o cartaz correspondente ao momento que pensou, informando que é permitido pegar mais de um cartaz e até todos e que caso tenham pensado em alguma outra atividade durante o dia podem pegar o cartaz com o símbolo.

Pedir que alguns mejistas partilhem sobre as cenas que escolheram e se gostariam de ter o encontro pessoal com Jesus em algum outro momento do dia.

10. Compromissos ou tarefas para o mês

Taiemnetcha: Jesus á a luz do Mundo!

“Eu sou a luz do mundo; quem me segue não andar  em trevas, mas terá a luz da vida” (Jo:8,12).

Tarefa: Buscarei durante este mês ilumina o Divina para as minhas decisões e a es.

Reservar um momento durante o dia para o encontro pessoal com Jesus durante a semana.

11. Discutir em dupla o Tema trabalhado

1. Quem estava caminhando para Emaús?
2. Eles estavam conversando a respeito de que?
3. Quem chegou perto e caminhou com eles?
4. Eles o reconheceram?
5. Eles esperavam que Jesus libertasse a quem?
6. Jesus passou a explicar o que a eles?
7. Que aconteceu quando eles chegaram perto de Emaús?
8. Os discípulos reconheceram Jesus quando ele fez o que?
9. Onde Jesus foi?
10. Onde os dois foram?
11. Eles contaram tudo isto a quem?
12. A morte de Jesus foi um acidente?
13. Então a morte de Jesus era ruim? Por que?

12. Ora o final

Ora o espontânea agradecendo a Jesus pelo encontro e pela partilha.

Congregação Mariana

Queridos jovens!

Propomos neste mês algumas reflexões dos pontos principais da carta do Arcebispo Maior da nossa Igreja, D. Sviatoslav sobre o tema da “Paróquia Viva” para 2018. O tema, como falamos nas últimas colunas é “A oração na vida da Igreja”. Extraímos desta carta apenas alguns parágrafos principais que podem ser usados para reflexão e discussão em grupos. Esperamos que vocês se familiarizem com o tema e que possa ser de proveito para todos!

(PAJUV)

A condição primeira da oração cristã é a nossa humildade diante de Deus, o reconhecimento da nossa ignorância de como se relacionar com o Criador. Nas nossas celebrações confessamos diante de Deus essa nossa fraqueza e humildemente reconhecemos: “Não sabemos como rezar, se Vós, Senhor, não nos ensinais por meio do Vosso Espírito Santo” (sétima oração das Matinas). E o Senhor, na sua misericórdia, nos concede o Espírito Santo que “perscruta os corações”, “vem em auxílio na nossa fraqueza”, orando em nós e “intercedendo por nós segundo a vontade de Deus”, como nos ensina o santo apóstolo Paulo (cf. Rm 8, 26-27). Por isso, toda a celebração e todo o nosso relacionamento com Deus na oração começa com a invocação do Espírito Santo.

A autêntica oração cristã preconiza o encontro com o Deus vivo e o estabelecimento de uma relação pessoal com Ele. Isso pode ser desde

Congregação Mariana

uma audição silenciosa da Palavra de Deus, o que é particularmente necessário no tempo de avalanches de informações e de alarde comercial, até o render glórias, a ação de graças, a humilde prece, o arrependimento e a penitência. Um elemento muito importante dessa relação é a sinceridade e a autenticidade. A oração pessoal do cristão é o encontro de uma pessoa viva e real com o Deus vivo. Diante da face do Criador, a pessoa de fé não trapaceia, não veste máscara, pois não alimenta dúvidas sobre a bondade e sobre o amor incondicional da parte de Deus.

A peculiar característica da oração cristã é a abertura da pessoa para a vontade de Deus e a prontidão em aceitá-la: “Ensinaí-me a fazer a Vossa vontade, pois sois o meu Deus” (Sl 142, 10). Por isso, não se deve ver a oração como uma tentativa humana de convencer Deus, para que Ele realize os nossos desejos. A nossa prontidão para ouvir a voz de Deus é muito mais importante que os nossos pedidos, pois o Senhor “sabe o que nós necessitamos e bem mais do que pedimos ou entendemos (quinta oração das vésperas).

O cristão jamais está sozinho na oração; ele está em união com os irmãos e irmãs em Cristo: “onde dois ou três estiverem reunidos em meu nome, eu estarei no meio deles” (Mt 18, 20); a oração se mostra mais completa na sua dimensão comunitária. Por isso, é muito importante na vida cristã a oração em comum na família, e seu ápice e fonte é a Divina Liturgia.

O serviço de Deus é um ato dialogal: o Senhor “abençoa os que O bendizem e santifica os que nele esperam” (oração do ambão na Divina Liturgia). Por isso mesmo a principal celebração da Igreja chama-se “Eucaristia”, ação de graças por tudo o que o Senhor fez por nós em sua grande misericórdia. A finalidade da Eucaristia não é só a transformação do pão e do vinho, mas a nossa transformação, a nossa união com Cristo. Celebrar a Eucaristia é “para nós”, a fim de que “nós, que comungamos do mesmo corpo e do mesmo cálice, nos unamos um ao outro, para a comunhão do único Espírito Santo” (epiclese da Divina Liturgia de São Basílio Magno). Graças à santíssima Eucaristia, “a graça de Nosso Senhor, Jesus Cristo, o amor de Deus e Pai, e a comunhão do Espírito Santo” se tornam presentes neste mundo. Por meio da Eucaristia, a Igreja se torna o mistério de salvação do mundo e, ao mesmo tempo, a mensageira da “vida do mundo que

Congregação Mariana

há de vir”.

A oração é a cooperação da pessoa humana com Deus, por isso ela está indissolúvelmente conexas com a responsabilidade da pessoa pela sua vida, pela vida da Igreja e do mundo inteiro. Todo o cristão que com o coração aberto se dirige ao seu Criador e Senhor na oração, é por isso mesmo chamado a edificar com sua vida a Igreja e a difundir no mundo a obra salvífica de Deus. Devemos recordar as palavras do apóstolo Tiago: “a fé, se não tiver obras, é morta por si mesma” (Tg 2, 17). A nossa oração, pessoal e comunitária, é manifestação de fé, por isso mesmo deve se manifestar em boas obras, no serviço-diaconia na Igreja e na sociedade. Assim então, toda a vida haverá de ser um incessante render glórias a Deus, por meio de obras, palavras, pensamentos, intenções e esforços.

Convém lembrar que o berço e a primeira escola de oração é a família cristã, que tradicionalmente chamamos de “Igreja doméstica”. Por isso, expressamos a nossa gratidão aos pais, aos avós, de quem os filhos e netos ouvem pela primeira vez palavras de oração e aprendem a pronunciá-las com a devida atenção e piedade. Dessa forma, a oração frequentemente estabelece o fundamento da formação cristã da criança e também se torna o princípio de seu progressivo crescimento na fé e nas virtudes. Conclamamos todas as famílias a continuarem a cultivar com esmero a oração em família, de manhã e à tarde, como também a começar com a oração nos lábios o seu trabalho cotidiano e agradecer a Deus pelo pão de cada dia na hora das refeições.

Perguntas para reflexão:

1. Como está a sua vida de oração pessoal, e a vida de oração no nosso grupo de Jovens?
2. Como está a qualidade da vida litúrgica na nossa comunidade (celebrações, D. Liturgia, peregrinações, participação em retiros etc).
3. Como podemos incrementar ou enriquecer a vida de oração no nosso grupo de jovens, e na nossa comunidade?
4. Propor alguma participação mais ativa dos jovens na comunidade (leituras, introdução da Missa, ajudar no altar, ascender velas, servir kadelo, etc).

Покровитель на місяць

БЛАЖЕННИЙ СВЯЩЕННОМУЧНИК ПАВЛО ҐОЙДИЧ (1888 - 1960)

Праведник Павло Ґойдич народився 17 липня 1888 року у с. Руські Пекляни неподалік м. Пряшева у Словаччині у родині священника. При Хрещенні отримав ім'я Петро. Після закінчення Пряшівської духовної семінарії, у 1911 був висвячений на священника. Влітку 1922 року Петро Ґойдич вступив до Василіанського Чину на Закарпатті, а 1923 року, приймаючи василіанську рясу, отримав нове ім'я – Павло. У 1927 році був висвячений на Пряшівського єпископа УГКЦ. Владика Павло відзначався глибокою набожністю до Євхаристійного Ісуса, Пресвятої Богородиці і Пресвятого Серця Христового.

У 1948 році комуністи перебирають провід чехословацької держави й починають сильну боротьбу проти Греко-Католицької Церкви. Від того часу починається тернистий шлях владика Павла. У ніч з 13 на 14 квітня 1950 року міліція інтернує в концентраційні табори майже все греко-католицьке духовенство. Комуністична влада у Словаччині заарештувала багатьох монахів, монахинь і священників. Єпископові Павлові постійно погрожували, але він достойно переносив усі терпіння, а 28 квітня ув'язнює владика Павла. Таємна міліція відвозить його на ізольоване місце. Починаються суди, фізичні та психічні тортури. 15 січня 1951 року його засуджують на досмертне ув'язнення. Хресна дорога владика проходить через різні тюрми Чехословаччини. За весь той час ніхто не чув з його уст слова нарікання. Одного разу він сказав: *“Усе терпіння я прийняв охоче, а мене болить тільки те, що багато моїх співбратів і віруючих терплять із-за своєї віри”*.

Він був людиною золотого серця. Девіз владика Павла – це слова Господа: *“Чиніть добро, бо все, що ви вчинили братам Моїм найменшим, Мені ви вчинили”*. Помер 17 липня, 1960 року. Дня 4 листопада 2001 року Св. Папа Іван Павло проголосив його Праведником-блаженним. Моці блаженного владика спочивають у греко-католицькій катедрі в м. Пряшеві.

Santo do mês

Bem-aventurado hieromártir Paulo Gojdytch, OSBM

Bem aventurado hieromártir Paulo Goydetch nasceu em 17 de julho de 1886, na aldeia Ruski Peliany, na vizinhança da cidade de Priashiv, na Eslovênia. No batismo recebeu o nome de Pedro. Após terminar o seminário em Priashiv, em 1911 foi ordenado sacerdote. Em 1922 ingressou na Ordem de São Basílio Magno, em Zakarpátia, em 1923. Na vestição do habito da ordem brasileira, recebeu o nome monástico Paulo. Em 1927 foi sagrado bispo da Igreja Grego Católica em Priashiv.

Era um religioso, sacerdote e depois bispo exemplar na prática das virtudes especialmente cultivava profunda devoção à Sagrada Eucaristia e ao Sagrado Coração de Jesus. Um coração aberto para todos. O lema do bispo eram palavras de Jesus: *“Praticar o bem, pois “o que fizestes a um destes meus irmãos, mesmo dos mais pequeninos, a mim o fizestes”*”.

O governo comunista, da Eslováquia, prendia e encarcerava muitos religiosos, religiosas e sacerdotes e continuamente ameaçava o bispo, mas Goyditsh não deixava de exercer seu dever pastoral de bispo e suportava heroicamente todas as perseguições, ameaças e sofrimentos. Em 1950 foi preso e viveu nos cárceres da Eslováquia durante 10 anos. Isso prejudicou seriamente a sua saúde. Morreu no cárcere aos 17 de julho em 1960. Deus o glorificou com diversos milagres na terra e o Papa São João Paulo II, em 4 de novembro de 2001 proclamou o bispo Pedro Paulo Goyditch bem-aventurado. Os restos mortais do bispo se encontram na catedral grego católica em Priashiv.

Апостольство Молитви

Апостольство Молитви

Всі праці й апостольська діяльність Апостольства Молитви вимагають від його членів постійної злуки з Церквою, бо це товариство існує до помочі для Церкви, а Церква існує, щоб служити для цілого людства.

Апостольство Молитви не віддається тільки молитві, в міжчасі коли інші групи й товариства займаються всякого роду акціями. Апостольство Молитви є контемплативне й активне, тобто, віддається мотолитві, але також і праці на добро всіх людей, груп і оргнаізацій, які існують в Церкві.

Апостольство Молитви живе й працює як жив і працював Ісус і постійно перебуває в злуці з Ісусом. Апостольство Молитви повинно в усіх обставинах бути знаряддям евагелізації. Чим краще буде плекати віру, молитву, службу, тим краще буде виконувати свою місію. Бог постійно в житті членів Апостольства Молитви й Апостольство Молитви постійно в Бозі.

В такий спосіб, Апостольство Молитви стане великою силою в Церкві, щоб пожвавлювати справедливість, любов, мир і все чого хоче Бог на землі. Мусить включитися в життя Церкви, післаной на працю в Божому Царстві, в поширюванні любови. Повинно бути знаком надії й радости, опираючися на безмежному милосердю Ісусового Серцю.

Апостольство Молитви дуже важне в католицькій Церкві, в розростові поглиблюванні віри, надії і любови. Поле його праці всецерковна і в цьому можуть брати участь всі християни, стаючи працівниками в Христовому Царстві. На кожному місці, в кожній обставині, в кожному віці, в працях соціальних, родинних, культуральних Апостольство Молитви віддається праці на добро Церкви і воно призначене для всіх: для чоловіків і жінок, для молоді і дітей. Всі можуть працювати в поширюванні Євхаристійного духа в народі, в пожвавлюванні життя з Богом, в засаджуванні Божих правд у народі, в поширюванні набожності до Матері Божої і духа евагелізації між вірними.

Апостольство Молитви працює в зміцненні практики всіх християнських чеснот згідно з евагелійськими навчаннями. Через щоденне пожертвування себе, своїх праць, терпінь і радости, життя членів Апостольства Молитви стає світлом і сіллю землі. Все це здійснювали вже в більшій або в меншій мірі мільйони членів Апостольства й на протязі його існування в історії Церкви й здійснюють 45 мільйонів членів які діють сьогодні в Церкві.

АПОСТОЛЬСТВО МОЛИТВИ

Apostolado da Oração

A ação apostólica e missionária do Apostolado da Oração requer constante sintonia com o caminho da Igreja, pois, está a serviço daquela que, por sua vez, é servidora da humanidade.

Assim, o Apostolado da Oração não se dedica apenas à oração, enquanto outros grupos e movimentos se dedicam à ação. O Apostolado da Oração é ativo e atuante; reza e coloca-se a serviço de todas as pessoas, de todos os grupos, movimentos e ações evangelizadoras da Igreja.

Em virtude da máxima: “viver como Jesus, viver com Jesus”, o Apostolado da Oração torna-se em todas as situações um verdadeiro instrumento da evangelização. Tanto mais eficiente quanto mais cultivar a comunhão na fé, na oração e serviço.

Agindo dessa forma, o Apostolado da Oração será sempre fonte de Comunhão concreta, inserida nos ambientes, para fazer a justiça de Deus acontecer. Ou seja, reconhecer-se-á como parte da Igreja toda, enviada a trabalhar pelo Reino de Deus, pela civilização do Amor. Ser sinal de esperança e alegria a partir da inesgotável misericórdia do Coração de Jesus Cristo.

O Apostolado da Oração é uma referência ao centro da fé Católica. Sua atividade é eclesial e dela podem participar todos os cristãos realizando-se como trabalhadores da Vinha em qualquer circunstância pessoal, social, cultural, familiar e de idade. Apostolado da Oração é para ambos os sexos e todas as idades.

Todos podem trabalhar pelo fortalecimento do espírito Eucarístico na vida; pelo aumento da comunhão com Deus; pelo testemunho do sentir com a Igreja; pelo crescimento da devoção a Nossa Senhora Mãe de Jesus e nossa; pela revitalização da evangelização. Pela construção pessoal, familiar, comunitária ao Sagrado Coração de Jesus todos se “matriculam” na escola de todas as virtudes, instituída por Jesus Cristo. Pelo oferecimento do dia e de si mesmo, orientamos a nossa vida para ser, ao longo dos dias, luz e sal da terra; para participar da construção do Reino de Deus, a exemplo de tantos Santos e Santas, das gerações do Apostolado da Oração do passado e dos mais de 45 milhões de associados atualmente em ação no mundo.

ПАПА ФРАНЦИСК ЗАТВЕРДИВ НОВІ СТАТУТИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Наприкінці березня цього року Папа Франциск установив Всесвітню мережу молитви в наміреннях Папи (Апостольство молитви) як «папську організацію з юридичним осідком на території Держави-Міста Ватикану та затвердив нові статuti». Про це архієпископ Анджело Бечіу, Заступник Державного Секретаря із

загальних питань, листом від 10 квітня повідомив курію Товариства Ісусового, яке займається проводом цієї організації.

Таким чином, завершився процес перегляду та оновлення статутів, що розпочався 2016 року, коли Папа призначив о. Фредеріка Форноса, ТІ, міжнародним координатором Всесвітньої мережі молитви в наміреннях Папи та її молодіжної гілки – Молодіжного Євхаристійного Руху, доручивши справу відродження Апостольства молитви. Серед відомих нещодавно впроваджених ініціатив Мережі – щомісячне відеопредставлення молитовного намірення з особистою участю Папи Франциска та створення мобільного додатку «Click to pray», як платформи, що об'єднує людей, які моляться за місію Церкви.

Джерело: радіо Ватикан

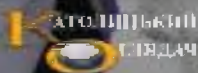
7 ПОРАД ЯК НЕ ВТРАТИТИ СВЯТІСТЬ ПЕРШОГО СВ. ПРИЧАСТЯ

(NO PRÓXIMO NÚMERO DO MISSIONAR PUBLICAREMOS ESTE ARTIGO EM PORTUGUÊS)

Мій другокласник готується до прийняття Першого св. Причастя. Для мене велика честь допомогти своїй дитині належно підготуватись до того, щоб вперше прийняти Ісуса. Я знаю, що мій син впродовж останніх кількох тижнів з нетерпінням чекає на те, щоб вперше приступити до цього таїнства, однак впродовж цього часу я кілька

7 порад як не втратити святість Першого Св. Причастя

разів чула від нього, що він мріє купити собі пару нових крутих кросівок чи двох за ті гроші, які йому подарують з цієї нагоди. Минулого року він сидів і спостерігав як його старший брат розгортав конверт за конвертом щедрих подарунків, а тепер настала його черга.

Як допомогти 8-річній дитині сконцентруватись на Ісусові в цей час? Ось кілька порад, які, як сподіваюсь, зможуть тобі допомогти.

1. Покажи приклад.

Якщо ти більше зосереджена на сукні чи костюмі, зачісці чи на торті для святкування, тоді твоя дитина слідує за тобою і також в першу чергу думає про них. Ти маєш стати прикладом для своєї дитини. Зверни увагу на те, щоб готувати до цього особливого дня свої серця, розум і душу. Не переймайся занадто святковим обідом і не витрачай усю свою енергію на речі «цього світу». Твої гості не очікують побачити ідеальний порядок в твоєму домі. Вони будуть щасливими від того, що ти вклала багато роботи у те, щоб приготуватись до самого Таїнства, аніж свій дім до великого святкування. Приділи свого часу для того, щоб замислитись над значенням Євхаристії і віднови своє власне прагнення до цього дару. Впродовж кількох тижнів перед Першим Св. Причастям роздумуй над 6-ою главою Євангелія від Івана під час особистої молитви.

2. Ділись історіями.

Сядьте разом з сім'єю і поділіться особливими історіями про Євхаристію. Можеш почати з того, щоб розповісти про своє Перше Св. Причастя чи про якийсь пам'ятний момент, коли ти приймала Євхаристію. Розповідай історії про святих та силу Євхаристії. У нашій

сім'ї люблять історію про чудо св. Антонія і віслюка, а також про св. Клару, котра показала Пресвяту Гостію і відвернула напад сарацинів. Також може бути корисним для дітей провести кілька паралелей з історіями Старого Завіту, які допомагають зрозуміти чому Ісус прийшов до нас під видом Хліба Життя.

3. Наголошуй на Реальній Присутності.

Для нашого розуму може бути надзвичайно важко усвідомити те, що Євхаристія насправді є тілом, кров'ю, душею і божеством Ісуса. Якби ми насправді усвідомлювали це, тоді ніщо б не змогло стримати нас від того, щоб приймати Ісуса якомога частіше. Заохочуй свою дитину зростати у вірі, молячись: «Господи, вірую. Допоможи моему невірству». Ми завжди можемо все більше зростати у своєму розумінні чуда і дару Євхаристії.

4. Виділи час на молитву.

Напередодні Першого Св. Причастя твоєї дитини виділи додатковий час для молитви. Можна вибрати собі якусь дев'ятницю чи брати участь в поклонінні Пресвятим Дарам. Дуже добре робити це усією сім'єю. Тут важливо не впадати в крайність, змушуючи дітей годину сидіти мовчки у храмі. Ми вважаємо Євхаристійним чудом, коли нам вдається висидіти з п'ятьма дітьми, віком від 1 до 9 років, хоча б 15 хвилин у тиші, адоруючи Пресвяті Тайни. Коли сидітимете у храмі перед Пресвятими Дарами, можеш тихенько на вушко прошепотіти своїй дитині слова Матері Терези: «Коли дивишся на розп'яття, тоді розумієш наскільки Ісус тоді любив тебе. Коли дивишся на Пресвяті Дари, тоді розумієш наскільки Він любить тебе зараз». Коли дитина бачитиме твої намагання потрапити на адорацію, то вона розумітиме наскільки важливо поклонятись Ісусові у Євхаристії і зростати в любові Христа.

5. Піди до Сповіді.

Це чудова нагода пригадати собі про важливість Сповіді, а також потребу зберігати наші душі чистими для того, щоб приймати Христа у своє тіло. Спробуй організувати похід до Сповіді усією сім'єю. Нашій сім'ї подобається ідея ходити разом на морозиво після Сповіді, щоб нагадувати собі про солодкість Божого милосердя.

6. Обирай подарунок з розумом.

Обираючи подарунок для своєї дитини, шукай такий, що нагадуватиме їй про цей день в особливий спосіб. Спробуй знайти щось таке, що допоможе дитині зростати духовно. Ось кілька варіантів: Біблія для дітей, Катехизм для дітей (хоча можна

подарувати Катехизм для дорослих), вервиця, розп'яття, книжка про важливість Літургії, книжка з історіями життя святих та ін.

Якщо твоїй дитині дають подарунок у виді грошей, запропонуй певні корективи як використати ці гроші. Ми дозволяємо своїм дітям використати невелику частину суми на розваги чи придбати щось особливе. Окрім того, 10% від суми вони віддають на благодійність. Кому? - вони обирають самі. Дітям дійсно дуже подобається роздумувати над тим, як вони можуть допомогти іншим, поділившись своїм подарунком. Решту грошей діти відкладають в скарбничку, щоб потім використати на діяльність, пов'язану із поглибленням віри (дитячі реколекції, церковні та шкільні табори). Окрім того, дітям не дозволяється витратити гроші доти, поки не напишуть картку-подяку.

7. Приступайте до Таїнств якомога частіше.

Ти ж не хочеш, щоб Перше Св. Причастя твоєї дитини стало єдиним Св. Причастям? Провадь свою дитину до прийняття цього дару якомога частіше. Ласки, що пливають із цього таїнства, є надзвичайно рясними. Приступайте до Господнього Столу так часто, як маєте нагоду, і приводь своїх дітей до Нього.

Під час Літургії Першого Св. Причастя поспостерігай за радістю, яку випромінюють дитячі обличчя. Ці малі діти розуміють значення Євхаристії в невинний і чистий спосіб. Віднови цей запал у собі. Нехай цей день освіжить твоє усвідомлення краси того дару, який Христос дає нам. Нехай Бог благословить тебе і твою сім'ю, котрі приймаєте це велике Таїнство.

Молитва перед Першим Св. Причастям

О Ісусе, Ти полюбив нас надзвичайно великою любов'ю та дав нам неоціненний дар Пресвятої Євхаристії. Прошу, сповни нас палаючим завзяттям поширювати Твою славу, молячись за (ім'я твоєї дитини), щоб він/вона гідно підготувався/лася вперше приступити до Твого святого столу. О Пресвяте Серце Ісуса, захисти цю молоду душу від нападів злого, зміцни його/її віру, помнож його/її любов і обдаруй його/її усіма чеснотами, які зроблять його/її достойним прийняти Тебе. Амінь.

Святий Іване Хрестителю, предтечо Спасителя, приготуй шлях для Ісуса в серці (ім'я дитини).

Посмертні Згадки

† CECÍLIA BAHRI JULEK

Em Ligação, Paróquia São Josafat de Prudentópolis, dia 7 de março de 2018, foi sepultada no cemitério local a Sra. Cecília Bahri Julek, falecida no dia anterior, aos 89 anos de idade, no Hospital Sagrado Coração de Jesus, onde foi internada repentinamente.

Cecília nasceu no dia 10 de fevereiro de 1929 em Eduardo Chaves, Município de Prudentópolis. Ainda criança, mudou-se com os pais para Ligação, onde casou-se com José Julek, com quem teve oito filhos. Além dos filhos, seus 14 netos e 9 bisnetos a lembram sempre como uma pessoa que sempre trabalhou pesado na lavoura, enfrentando todo tipo de dificuldades para criar, sustentar e educar seus filhos, dando-lhes o melhor que pôde.

Os filhos Josafat, Lauro e Emiliano estudaram no Seminário São José em Prudentópolis. As filhas Elvira, Nadir, Maria Lubina, Ana Lúcia e Anizia foram para o Internato Santa Olga em Prudentópolis. Elvira, Nadir e Maria Lubina são leigas consagradas no Instituto Secular das Catequistas do Sagrado Coração de Jesus. Elvira trabalha na Eparquia de Stamford nos Estados Unidos. Nadir, conhecida como Панна Чорна, trabalhou (até à um ano atrás) na Gráfica Prudentópolis. Maria Lubina é assistente administrativa na sede da Metropolia em Curitiba.

Como membro assíduo do Apostolado da Oração, a Sra. Cecília realizou as novenas das primeiras sextas-feiras de cada mês. Vivendo coerentemente a espiritualidade desse riquíssimo movimento eclesial, ela soube dar aos filhos e filhas boa formação no aspecto espiritual. Deixou registrado seu exemplo de mãe dedicada, mãe amiga, mãe acolhedora. Além disso, ela foi uma verdadeira “guerreira”, pois jamais se abalava com as diversas situações, por mais difíceis que encontrava em sua longa vida.

O velório foi realizado em sua casa, em Ligação, bem próxima da igreja ucraniana, com a participação de muitos fiéis, pois sua família era muito conhecida e querida pela comunidade local. Quarta-feira, dia 7, às 09h30min, foi rezada a Panahêda em sua residência e o corpo foi levado para a igreja para a celebração da Divina Liturgia de corpo presente.

A cerimônia de exéquias foi presidida pelo Arcebispo Metropolitano Dom Volode-

Посмертні Згадки

mer Koubetch, OSBM e concelebrada pelo Bispo Eparca Dom Meron Mazur, OSBM, pelos sacerdotes diocesanos Pe. Joaquim Sedorowicz – Pároco da Catedral São João Batista e Edson Ternoski – Reitor do Seminário Maior São Josafat de Curitiba e pelos padres basilianos Tarcísio Zaluski – Redator do Jornal Prácia e Revista Missionário e Thiófilo Melech – Vigário Paroquial.

Após a proclamação do Evangelho, o Pe. Tarcísio, que atendeu a comunidade por muitos anos, proferiu a homilia, discorrendo sobre o significado cristão e humano de uma despedida. “Nossa solidariedade com a família neste momento de despedida, solidariedade de pêsames e também de orgulho por ter a família e a comunidade entregue ao céu uma pessoa que soube viver como pessoa, mãe, membro da Apostolado da Oração, membro ativo da comunidade de Ligação... Não devemos olhar para a morte unilateralmente, como apenas saída desta vida terrena, mas a fé nos convida a olhá-la como a chegada para a meta... Na despedida de alguém da família ou da comunidade que parte para um lugar melhor, indo ao encontro de uma vida melhor, os que ficam sentem tristeza e o que vai, talvez sinta tristeza passageira, mas a esperança desperta nele a alegria de ir ao encontro de uma vida melhor. Vivemos numa tenda provisória (São Paulo), que a usamos enquanto dura a tarefa que temos para fazer; mas, terminada a tarefa, abandonamos a tenda ou aquela construção provisória para ir para a morada definitiva. A tenda-corpo, como uma semente, se decompõe, mas dela nasce uma vida nova... A vida humana é semelhante a uma passagem pela ponte. Não se usa ponte para construir em cima dela a nossa morada definitiva, mas se usa apenas para passar de uma margem, que é temporária, para a margem da vida definitiva...”

Tomando a palavra, o Arcebispo Metropolitano apresentou seus sentimentos à Família Julek e, nomeadamente, aos filhos Josafat, Lauro e Emiliano, que estudaram na mesma época no Seminário São José de Prudentópolis, sendo que, com o Lauro, Dom Volodemer estudou mais tempo, entre os anos 1967 e 1970. Ele transmitiu especial condolência à Catequista Lubina, que é assistente administrativa na Sede Metropolitana em Curitiba, e também às Catequistas do Instituto Secular Sagrado Coração de Jesus, que acolheu três filhas: a Elvira, que não pôde vir dos Estados Unidos, a Nádia e a Maria Lubina. Lembrando a semana da Santa Cruz, pois domingo passado foi o da sua veneração, o Metropolitano afirmou que a Sra. Cecília carregou com espírito de entrega a Deus as cruzes familiares. Enfatizando o significado teológico das três virtudes teológicas fé, esperança e caridade, ele relacionou o nome das três filhas leigas consagradas Elvira, Nádia e Lubina à vida

Посмертні Згадки

teologal que a Sra. Cecília conduziu, pois ela não somente deu esses nomes às filhas e as entregou a Deus e à Igreja por meio do Instituto Secular, mas viveu uma vida cristã pautada por essas virtudes fundamentais.

No final da celebração litúrgica, também Dom Meron pediu a palavra e focalizou o aspecto vocacional vivido pela falecida, que soube dirigir sua própria família, prestando atenção aos chamados de Deus, podendo ser generosa com a entrega de suas três filhas ao serviço da Igreja de Cristo.

Rezada a Panahêda e feita a oração de despedida, o corpo foi levado ao cemitério local, onde se realizaram os ritos finais das exéquias.

Queira Deus, pela força do Espírito Santo, suscitar vocações leigas cristãs fortes do molde da Sra. Cecília para o bem da Igreja e do povo.

Vitchnaia pamiath!

Secretariado Metropolitano

Homenagem e agradecimento da Família

Elevamos as nossas preces a Deus para que recompense a nossa Mãe, Avó e Bisavó Cecília pelos seus bons atos, sacrifícios e sofrimentos e lhe conceda a vida eterna, onde não há mais dor, tristezas e sofrimentos.

Nós, familiares, externamos a nossa gratidão e reconhecimento às Catequistas do Sagrado Coração de Jesus e a todos que se fizeram presentes no velório, rezaram, cantaram e pronunciaram palavras de consolo e conforto nessa hora tão difícil.

Sincero agradecimento aos Padres Basilianos Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM e Pe. Thiófilo Melech, OSBM, aos Padres Diocesanos de Curitiba Pe. Joaquim Sedorowicz – Pároco da Catedral São João Batista e Pe. Edson Ternoski – Reitor do Seminário São Josafat e ao Seminarista Diocesano Michael de Lima Barbusa pela presença e celebração da Panahêda na residência da falecida.

Especial agradecimento ao Arcebispo Metropolitano Dom Volodemer Koubetch, OSBM, ao Bispo Eparca Dom Meron Mazur, OSBM e aos Padres acima mencionados pela celebração da Divina Liturgia de corpo presente, pela Panahêda e sepultamento.

Eternas saudades de seus familiares!

Família Julek